

ΚΥΠΡΙΩΤΙΚΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ

“Έλλης Παιονίδου

Τὸ μαύρο ράσο σου ἔγινε κρέτι μαύρου θανάτου
ἐκεῖ πού ἦταν ἐπίδεισμος σπὶ χειμῶνρο τοῦ αἱμάτιου

αὐτῆς τῆς γῆς τῆς μάνας μας, δικῆς σου καὶ δικῆς μας
πού τὴν μαχαίρωσαν σκληρὰ κι' αἰπαινωτὰ οἱ ἔχθροι μας.

Πολὺ μᾶς ἐσυνήθισες τὰ θάρη νὰ σηκώνεις
τώρα θάρος ἀσκήωτο σὲ μᾶς πῶς ἀπιθώνεις;

Μᾶς ἐμαθες τί εἶναι τιμὴ καὶ τί εἶναι περηφάνεια
βοήθα νὰ τὰ θυμώμαστε τώρα μὲ στὴν ὀρφάνεια.

Μᾶς προδιναν, δὲν λύγιζες μᾶς πλήγωναν κρατούσες
ἀκόμα καὶ σὶ τὸ θάνατο μπροστὰ χαμογελοῦσες.

Πῶς νὰ χωρέσει ὁ πόνος μας μεσ' τὴ μισῆ πατριίδα
καὶ τοῦ ν' ἀντλήσιουμε ξανά δύναμη, πίστη, ἐλπίδα;

Δακρῦζει ὁ Πενταδάκτυλος, καὶ «στὸ καλὸ» σοῦ γέθει
κι' ὕστερα μὲ παῖράπονο πρὸς τὴν Κερύνεια στρέφει.

Δακρῦζει κι' ἡ Ἄμμοχωστος μέσα στὴν ἐρημιά της
σὶν Δυσδαίμονα τραγικῆ, ξέπλεκα τὰ μαλιά της.

Στὴ Σαλαμίνα τὸ κορμί γέρνει ἡ γριά ἡ Καντάρα
καὶ ρίχνει μοιρολόι πικρὸ καὶ φοδερὴ κατάρρα.

Κατάρρα στοὺς φονιάδες μας, ὁ λαὸς βροντοφωνάζει,
πήζει τὸ δάκρυ πού ἡ ὄργη τὸ κάνει ἀδρὸ χαλαίσι.

Μὴν ἡσυχάσεις, μὴ ξεχνᾶς τὸν ὀρφανὸ λαὸ σου
δὲν σοῦ ταπεινάζει ἀνάπιαση; σὶ τὸ βῆμα πάλι ὀρθώσω.

Τράβα, σ' ἀκολουθοῦμε ἐμεῖς καὶ πίσω μας τὸ δίκιο
τὸ δίκιο ὀλάκληρης φυλῆς περήφανο κι' ἀντρίκιο

τὸ δίκιο τῶν παλληκαριῶν χαμένων, σκιωμένων
τὸ δίκιο τῶν χιλιάδων μας πικρῶν, ξεσπιτωμένων

Τὸ δίκιο τῶν μικρῶν παιδιῶν μὲ τὰ πελώρια μάτια
πού τοὺς συντριψαν τὰ ὄνειρα, τὰ κόμισαν κομμᾶτια.

Θὰ σηκωθοῦμε! Καὶ θὰ ζεῖ πάντα ἡ δικὴ σου εἰκόνα
φλάμπουρο νὰ μᾶς καθοδηγεῖ μπροστὰ γιὰ τὸν ἀγῶνα.

AZ J. 109

Χαρμυ 4/8/1977